

Chương 9

Uyên lên xe ngồi cạnh Văn và trả lời qua quýt với chồng. Nàng còn đang mãi nghĩ về chàng thanh niên mới gặp. Và nhớ lại cặp mắt sâu, dữ dội, nụ cười mạnh bạo của Lữ. Dáng người cao và đôi vai rộng. Mái tóc cắt ngắn và đôi lông mày rậm. Nàng nhớ từng cử chỉ của người đàn ông, từng cái nhìn để thấy mình thèm muốn, để sự khát khao làm nàng bồn chồn. Uyên quay sang nhìn Văn. Tại sao Văn không được như Lữ. Tại sao nàng không hề cảm thấy sự kích thích nào khi gần Văn. Và tại sao nàng lấy Văn làm chồng!

Uyên gặp Văn trong nhà băng nơi nàng làm việc. Nàng làm teller, ngồi đếm tiền, nhận tiền và trả tiền. Công việc nhàm chán với số lương ít ỏi. Điều khổ sở nhất là nhìn những số tiền khổng lồ của người khác, để biết rằng có nhiều người rất giàu, rất nhiều tiền, ký những tấm ngân phiếu bằng cả hai, ba năm tiền lương của nàng một cách dễ dàng. Như thế chỉ là một ít bạc lẻ, không đáng quan tâm đến. Uyên mơ ước ngày nào nàng cũng sẽ có tương tự như những con số đáng kể như thế. Để có được sự kính trọng. Để có những cái nhìn đổi khác khi số tiền còn trong tương tự hiện lên màn ảnh nhỏ của chiếc computer và người manager của nhà băng chạy vội đến, xun xoe, niềm nở, với nụ cười cầu tài, hèn hạ nở trên môi. Uyên đã nghĩ nhà băng nơi nàng làm việc có lẽ phải

gọi là thánh đường thì đúng hơn. Một thánh đường của đồng tiền, nơi đó giá trị của con người được đo lường một cách giản dị và rất chính xác bằng số tiền hiện có trong tương tự. Không hơn không kém. Rất khoa học và thực tiễn. Và không ai có thể phản nản gì được!

Văn làm việc ở nhà băng lâu hơn nàng vài năm và đã được làm ở phòng trong, nơi cho vay tiền. Văn cũng đã bắt đầu học được cung cách của một người làm nghề ngân hàng, chuyên nghiệp, khinh khỉnh với những kẻ ít tiền, gặp khó khăn trong việc buôn bán và cần vay tiền của nhà băng. Tuy nhiên gặp những kẻ có tiền, chủ xí nghiệp hay những kẻ thế lực, Văn sẵn sàng cúi rạp mình, khúm núm cầu thân ngay. Văn đã chú ý đến nàng khi Uyên mới vào làm và tìm cách tán nàng. Chàng mời nàng đi ăn, mua hoa hồng tặng nàng mỗi ngày cuối tuần, săn sóc nàng từng ly từng tí. Để mong được nàng để ý đến. Để nàng ban cho một nụ cười, một cái nhìn. Văn là một người bình thường trên mọi phương diện. Chàng không cao, không thấp, không thể gọi là đẹp trai nhưng cũng không đến nỗi xấu quá. Văn không có một nét gì đặc biệt. Một người có thể hòa lẫn vào đám đông một cách dễ dàng, không ai chú ý đến và cũng không ai cảm thấy cần phải để ý đến.

Chàng biết mình, biết giới hạn của mình và vị trí của mình. Và vì thế Văn cảm thấy hài lòng với cái có thể tạm gọi là thành công của chàng. Chàng cũng sang năm 75 như Uyên, cũng bắt đầu từ những khó khăn chung của những người tỵ nạn mới sang. Nhưng Văn đã đi học lại. Xin được việc ở nhà băng, chàng đã kiên trì, leo lên từng bước, chậm chạp nhưng chắc chắn, làm vừa ý cấp trên và chàng đã đạt được từng kết quả một, để có được địa vị không đến nỗi lảm trong ngân hàng Bank of America này.

Văn tương đối thành tựu trong công việc nhưng đối với đàn bà, Văn thất bại hoàn toàn. Chàng đã để ý đến rất nhiều người nhưng không được người nào chàng cho là xứng đáng để ý lại. Vì ngược lại với công việc làm, Văn không ý thức được chỗ đứng của mình trong vấn đề tình cảm. Chàng thích những người đàn bà đẹp, nảy nở, kêu gọi. Chàng chỉ chú ý đến những người ăn nói duyên dáng và có trình độ học thức khá. Văn muốn tìm một người đàn bà hoàn toàn cho mình. Và theo ý chàng, người đàn bà hoàn toàn là một người đàn bà đẹp, đẹp vẫn là điều căn bản, ăn nói hay, có duyên, biết làm ăn để cùng chàng kiếm tiền, làm giàu. Và sau cùng phải là người có học. Văn đi tìm đã nhiều năm nhưng những người hội đủ điều kiện của chàng không

Chương 9

thấy chàng là người xứng đáng với họ. Những người có cảm tình với chàng, Vãn đều chê. Vì phần lớn là những người nhan sắc quá bình thường. Dù học cao, bằng cấp. Hoặc dù có tiền, làm ăn giỏi.

Gặp Uyên lần đầu tiên, Vãn đã mê nàng ngay. Uyên có gần đủ những đặc điểm Vãn đi tìm nơi người đàn bà. Nàng đẹp, khêu gợi. Nàng ăn nói ngọt ngào, quyến rũ. Nàng cũng học hành khá. Chỉ một điều Vãn không hiểu rõ là nàng có phải là người làm ăn, kiếm tiền giỏi không? Nhưng Vãn không quan tâm mấy nữa. Sắc đẹp của Uyên đã làm chàng ngây ngất, và Vãn nhất định chiếm hữu nàng cho bằng được.

Uyên không chú ý đến Vãn lúc đầu. Nàng có quá nhiều người chạy theo, sẵn đón. Những người mê nàng Uyên không nhớ hết. Những kẻ chỉ muốn thể xác nàng, những kẻ bị hấp dẫn vì thân hình gợi cảm, nhìn nàng với những cặp mắt thèm muốn, dâm dật. Những người thanh niên có đầu óc cao hơn, làm thơ, viết sách để tặng nàng. Những kẻ mang bằng cấp cao để hy vọng nàng để ý đến. Những người thương gia mang tiền ra để mong môi ôm được nàng trong vòng tay. Uyên cũng đi chơi với nhiều người nhưng nàng không chú ý đặc biệt đến một ai. Cho đến khi gặp Huy.

Nàng đã yêu Huy bằng mỗi tình đầu của nàng. Mỗi tình không tính toán. Của mê say và lãng mạn. Của những lần hẹn hò và đi chơi cuối tuần. Của những ngày đi cắm trại với một đám bạn quen tại Yosemite. Của những đêm khiêu vũ đến 2 giờ sáng. Của những ước mơ để một ngày làm đám cưới. Nhưng Uyên đã sai lầm khi nàng dâng hiến tất cả cho Huy. Sự trong trắng của nàng. Tình yêu không tính toán của nàng đã là bắt đầu cho sự đau khổ đầu đời. Vì Huy sau khi được hưởng thể xác nàng, ân ái với nàng, đã bắt đầu thay đổi. Nàng không còn là một bí mật để khám phá nữa, nàng không còn sự hấp dẫn của trái cấm nữa. Và Huy đã chán nàng để chạy theo một môi tình khác, kích thích hơn, khó khăn hơn.

Uyên uất hận đến nỗi có thể tự tử được. Ước mong làm đám cưới với Huy đã tan theo mây khói để lại cho nàng một vết đặng không thể xóa nhòa được. Và nàng đã chán đời hàng mấy tháng liền. Những ngày đầu làm tại Bank of America là lúc Uyên bị khủng hoảng đến cực độ. Vãn đến với nàng đúng lúc để xoa dịu phần nào vết thương cho Uyên. Vãn không có gì để Uyên chú ý đến. Vãn không thể nào sánh với Huy trên mọi phương diện. Nhưng Vãn ít nhất cũng mang lại cho nàng một chút tự tin. Rằng nàng vẫn đẹp. Vẫn nhiều người

mê say, sẵn sàng quy lụy dưới chân nàng để xin chút tình yêu. Và trên đời đâu phải chỉ có mình Huy!

Uyên nhận lời lấy Vãn vì tự ái, vì nàng không thể chấp nhận được sự thật phũ phàng là nàng đã bị bỏ rơi. Như một chiếc giẻ rách. Như một bông hoa đã bị hút hết nhụy. Nàng phải lấy chồng trước khi Huy lấy vợ. Để chứng tỏ cho Huy biết rằng nàng không cần. Để Huy biết rằng bỏ nàng là một sự sai lầm lớn lao. Uyên lấy Vãn không một chút tình yêu, chỉ vì nàng cần có người đàn ông để làm chồng, để có một đám cưới linh đình tại nhà hàng lớn nhất quận Cam này. Vãn đã xuất hiện đúng lúc trong cuộc đời của Uyên. Môi giới bằng nhà băng nơi làm việc của nàng, thánh đường của đạo giáo tôn thờ tiền bạc nơi đó không có tình cảm, không có tình người. Nói gì đến tình yêu đẹp đẽ và vẹn tuyền như nàng vẫn hằng mơ tưởng từ thuở mới lớn.

Uyên có lúc nghĩ nàng sai lầm lớn khi nhận lời lấy Vãn. Hôn nhân không phải là câu trả lời cho mặc cảm thua thiệt, bị Huy bỏ rơi và ý muốn chứng tỏ cho người yêu cũ nàng không cần. Nàng không có chút tình yêu nào với Vãn, nàng cũng không thấy điểm gì nơi Vãn để nàng kính trọng. Và Uyên đôi lúc tự hỏi tại sao nàng vẫn còn ở với Vãn!